

ח"כ מיקי רוזנטל

01/06/2016, כ"ד אייר תשע"ו

ערב טוב למתנדבים והחונכים היקרים ממושב נוב ולחברי עמותת "חברים לרפואה"

אני כותב לכם את מכתב זה מכיוון שפעילותכם ההתנדבותית בקיום קייטנות לילדים ונוער בעלי מוגבלויות הוא נושא הקרוב לליבי ושזור בו הסיפור האישי שלי. אשמח לפתוח מכתב זה בנאום שנשאתי על דוכן הכנסת ביום הזכויות הבינלאומי לבעלי מוגבלויות השנה:

"אני נכה. כלומר, פעם קראו לי נכה. היום לא מקובל יותר לומר נכה, אומרים איש עם מוגבלויות. אני מעדיף איש עם בעיות, כי כולנו בני אנוש ולכולנו יש בעיות. מושלמים יש רק באגדות או בפרסומות. לבני אדם יש בעיות. יש כאלה שהבעיות שלהם גלויות ונראות, ויש כאלה שנושאים את המוגבלות בתוכם פנימה. יש אנשים עם בעיות קטנות וישנן כאלה עם בעיות גדולות. בני אדם הם מוגבלים, כדאי לזכור את זה וכך להתייחס לכל מי שנברא בצלם.

הנכות שלי מקורה במחלת הפוליו. הייתי זאטוט כשחליתי, במשך חודשים רבים הייתי משותק בחצי גוף. התמונה הראשונה הזכורה לי מילדותי היא את הורי נושאים אותי על כפיים, כי לעמוד לא יכולתי, בטח לא ללכת.

כשחלפה המגיפה נותרתי עם רגל פגומה מאוד, קצרה ב-3 סנטימטר מרעותה ופגיעה עצבית קשה. הייתי ילד צולע. ילד נכה. הכול היה קשה לי. ללכת, לרוץ, לשחק תופסת. כשהילדים היו משחקים כדורגל בשכונה, אותי היו מעמידים בשער. לא נעלבתי כי רציתי לשחק כדורגל כמו כולם ועם כולם, אבל בגלל המגבלה לא יכולתי להיות כמו כולם.

אבל גם היו לי חברים שדאגו לי, דאגו לשתף אותי, דאגו למסור לי את הכדור, דאגו שאפילו אבקיע גול. וזה בדיוק מה שנחוץ למוגבלים. לא לעשות להם טובות, לא לרחם עליהם - אלא לראות אותם כבני אדם וכך להתייחס אליהם. זהו. זה כל הסיפור. לא לחשוש מנכים, לא לפחד משונים - פשוט להתייחס לכל בני האדם כבני אדם.

היו כמובן גם ילדים שהציקו לי בילדותי ולעגו לי כמו שילדים לעתים עושים, אבל היו גם אחרים שבזכותם אני עומד פה ומסתכל אחורה אל חיי בגאווה גדולה ובזכותם דילגתי על המוגבלות שלי והגעתי לאן שהגעתי. בגלל שכף רגלי השמאלית שונה בגודלה - נזקקתי לשני זוגות נעליים, לרגל הבריאה מספר אחד, לרגל הפגועה מספר אחר, קטן יותר. זוג נעליים אז היה מותרות - ולא יכלו לקנות לי שני זוגות. אני זוכר את המורה להתעמלות שאמרה, אצלי לא תהיה אפליה, כולם ישתתפו, כולם ירוצו. ביוזמתה היא לקחה את הנעל הקטנה - שהייתה גדולה על הרגל החולה - ודאגה להגביה אותה ואף תפרה והצרה. היום הזה הפך ליום מיוחד בחיי. הצלחתי בעידודה ובעזרתה של המורה לסיים ריצה של 800 מטר. הגעתי אחרון - אבל הגעתי.

ח"כ מיקי רוזנטל

מאז נשבעתי שאני ארוץ קדימה ולא אוותר. אני זוכר שהצבא לא רצה לגייס אותי. לא ויתרתי, המתנתי לדדו שהיה אז רמטכ"ל ליד הקריה ואמרתי לו – אני נכה אבל לא יעזור לך, אני אהיה חייל. וכך היה.

מי שמכיר אותי מכיר, ומי שלא שיידע. אני איש עם מגבלות ועם כאב. הרבה פעמים אני אתכם – אבל לא תמיד אני נמצא. עברתי 5 ניתוחים בגפיים ובגב, אני נוטל טונות של תרופות כדי להתגבר על כאבי תופת – אבל כל פעם שאני חושב לוותר, אני נזכר באלה שפשוט התייחסו אלי כאחד האדם, פשוט מיקי. ואני, בגללם, הבטחתי לעצמי שלא אוותר. כל אחד ואחת מכם יכול להבטיח עתיד טוב יותר לאדם עם בעיות, אם רק יתייחס אליו כבן-אדם."

בערב הוקרה זה חשוב לי להגיד לכם - חונכים, מתנדבים ומדריכים יקרים- תודה. תודה על שאתם לא מאפשרים לילדים האלה לוותר. אתם הסיבה שהילדים ובני הנוער האלה מצליחים להתמודד עם הקשיים שלהם ומצליחים למצוא תקווה. תקווה שהם לא שונים- שגם להם יכולים להיות חברים, גם הם יכולים לשחק ולהשתתף בפעילויות חברתיות בחופשות הקיץ ובעצם- שהם יכולים לעשות הכל עם העזרה וההכוונה הנכונה. לקייטנות האלה ישנה חשיבות גדולה מאוד בעיצוב אישיותם והדרך שבה הם מצליחים להתמודד עם הקשיים שלהם ולפתח קשרים חברתיים המאפשרים להם להיות שווים. אתם עושים עבודת קודש. חשוב שתדעו את זה. תודה על הסבלנות והאהבה שלכם לילדים, אין דברים חשובים מאלו.

המשיכו בעשייתכם- בהערכה רבה

בברכה,

ח"כ מיקי רוזנטל